

Hellen Rinsell
637 Shinsaike
H I M E J I.
Japan.

Göteborg den 5 juli 1959.

Mr 87.

Nu ska du ha tack för brev nr 98 och 99.

Jag skall väl börja med att säga att nu är det bra med mej. F. o. m. måndagen den 29 har jag ingen yrsel. Så nu rör jag mej som folk bland folk och är så tacksam sååå.

I fredags gick ett litet x-band flyg och i går gick brevet till Gerdas 60-årsdag under din adress.

20/5

Om du vill veta hur det gick till med min olycka, så var det så här: Signe Andersson och jag var hos flickorna Johansson på Viktoriagatan 7 och drack kaffe. Bjudna kl. 18 och gick hem strax före 21. Jag som numera alltid går så försiktigt i trappor höll i ledstången och tog mej ner för deras breda och bekväma trappa. Så jag hade kanske 4 eller 5 trappsteg kvar till i vän. försvann jag för mej själv och vaknade liggande nedanför trappa. Jag hade då tydligen slagit huvet i kanten på nedersta trappsteget och sedan i golvet, som också är av sten. Jag kom på benen och stod där medan syster Signe gick upp och ringde efter en bil. Så åkte vi hem och la mej. Signe tog min nyckel med sej i händelse jag skulle bli dålig och behöva ringa efter henne. Men jag hade varken illamående eller kräkningar, vara bara lite ~~svak~~ schack, vilket väl räckte ett tag. Men jag tänkte att det går kanske över på några dar. Men så kom jag att tänka på att jag hade en liten olycksfallsförsäkring. Och så ringde jag doktor Wirseen den 26 maj och den 28 tog jag en bil och åkte ner till honom. Min förtjusande granne fru Lefvandes följde mej mej. Hon var min änglavakt under de första 3-4 veckorna. Sen flyttade jag till landet. Så har jag ju Inga-Lisa, men hon är ju inte hemma på dagarna. Alla människor ha varit så rara och hjälpsamma. Men så tacksam man är att nu inte vara beroende av varken systrar eller vänner eller förtjusande grannar. Det var när du begärde det där receptet som det blev tal om att Ebba kanske skulle skriva ett par rader och lägga i när hon skickade det. Efter någon tid så frågade jag om dom skrivit något till David. Nej då. Dom ansåg att jag kunde göra det själv. Och då kanske jag skulle kunnat. Det hade jag nog gjort tidigare om så skulle varit. Men jag följde så strikt doktors föreskrifter, vilket väl är orsaken till att jag inom 6 veckor är fullkomligt frisk. Mina systrar har ingen sån omsorg som den att skriva till dej och David om mina brev ~~får~~ oförklarligt upphör. Ja, så var det med det.

I går var jag hos Fridas systrar på middag och Frida var också där förstås. Det är illa ställt med Frida. Åh, vad det är synn om henne och ännu mer om Maja och Ingeborg. Dom har det inte lätt, för hon är ganska påstridig. Tappar och glömmar pengar och annat, så dom kan aldrig släppa ut henne ensam utom då hon går hit. Ingeborg ligger hos henne på nätterna och sen har dom väl henne uppe hos sej större delen av dagarna. Men hon kommer säkert att bli mycket glad för broschen från dej. Dom reser bort på hennes födelsedag, för dom kan inte vara hemma. Alla tre förstås. Några dar senare far dom till Orust för ett par eller tre veckor. Men dom kunde inte få plats där till den 21. Vad sånt är tråkigt! Skriver du något ill henne? Det behövs bara ett kort om du inte hinner mer. Det kan ju gå via mej, så är hon det med broschen. Tänk att ni kanske ska få en kyrka! Då blir väl den amerikanarnas? På våran tomt? Det låter knepigt. Men det blir kanske en gåva?

Ja, jag har tänkt mycket på Dodo och jag undrar hur det är? Det kommer väl i ditt nästa brev. Jag hade brev från Dodo den 25/6. Hennes egentliga ärende var att be oss skaffa henne en kopparkittel eller kanna av samma materiel. Sockerakål och grädkanna också om det bär sej. Längre fram en stor bricka att ställa allt på. Koppar den också förstås. Vi ska väl se oss om och låta henne veta hur det ser ut och vad det kostar. Det ska bli roligt om vi lyckas I torsdags em. kom Olle mopedande. Han har semester f.o.m. då. Och här är högsommar så han har varit ute vid vattnet varje dag. I dag är han i sällskap med fastrarna på Vrångö. Men han bor hos mej och det gör han alltid när han är ensam. För resten ska dom vara här alla fyra nu när Lisa och David kommer. Tisdagen den 7 kl. 14.30 landar dom på Torslanda. Då inträffar vi där allihop

Vad det ska bli roligt! - Tänk, att ni har så svårt för att hålla mun i Japan! Hur kan folk bära sej så dumt åt? Dom förstör ju nöjet för allesamman. Jag skulle ju ha talat fom förra gången jag skrev att jag den 4 juni fick så vackra blommor från Mia Roskvist. Hon hade bett Alba, sin dotter, ordna med det. Men Alba gjorde den invänningen att Ester har en födelsedag här framöver och du kan väl vänta till dess? Nej, sa Mia, då kanske både hon och jag är borta ta. Det är häckt av gumman att resonera så. Jag har inte haft möjlighet att fara ut till henne ännu. Det kanske inte blir förr än efter den 22, jag vet inte. -

Aina och barnen skulle kommit hit i lördags. Men på fredagen kom telegram från Lisa och David att kom kommer först på tisdag. Då väntade Aina att komma tills ni i morron. Hon tyckte att det är rätt besvärligt att vara borta så länge med två barn. Och det var ju rätt bra för mej också. När vi kommer från Torslanda far vi direkt hem till Stockholmsgatan och dricker troligen kaffe först medan vi samlar oss och får prata lite. Sedan äter vi en härlig sillmiddag med färsk

/I marginalen på första sidan. Jag hade en svullnad på vänstra huvudhalvan, rätt högt upp på nacken c:a $1\frac{1}{2}$ x 4 cm. och ganska tjock. Men den gick ner på ett par tre dar tror jag. Och dæ var inget håll. Så dæ så. /

potatis och - jordgubbar! Där du! Ni har kanske jordgubbar i Japan. Men hur är det med sella? Vi äter sånt nästan varje dag om, för här är högsommar och gott om jordgubbar.

På tal om blommor skulle jag väl tala om att jag fick en pampig blomsterkvast från församlingen den 25/5. Åkesson skulle just resa bort på sin svärmors begravning då, så han var inte här. Men påhittet är ju hans. Jag ringde honom och sa att sånt gör vi aldrig i vår församling!!! Och jag sa att dom kan jag aldrig med att tacka för. Det behöver du inte sa prästen.

Jag kommer just ihåg att jag den 6/6 hade ett långt telefonsamtal med Elsa Byström. Hon var då i Mölndal hos Gunnars, bara för en dag. Men hon lovade att skriva till Kongo om att jag var sjuk. Så fick dom veta det. Ack ja, suckade våran Ida ibland. Minns du. Men sucka behöver man ju inte och gör det knappast. Så ska ni väl båda ha de käraste hälsningar! Tänk, att ni fick Vepan flyg!!!!

Åkesson och Byström

du lga